proletaris de tots els països: uniu-vos!

treball

òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 362 | Barcelona, 28 de febrer de 1973 | Preu: 5 ptes.

III CONGRÉS del PSU DE CATALUNYA

UN CONGRÉS DE COMBAT

Declaracions a TREBALL de Gregori LÓPEZ RAIMUNDO, sobre el III Congrés del Partit, de la celebració del qual vam donar compte al número anterior.

—¿ COM DEFINIRIES EN POQUES PARAULES EL QUE HA ESTAT EL CONGRÉS ?

■ El III Congrés del PSUC ha estat una reunió de combat. En la introducció a l' informe del Comitè Central es diu:

"Armar-nos millor per ser més útils en la lluita per la llibertat i el socialisme és la finalitat d'aquest Congrés". Crec que aquestes ratlles contesten a la pregunta.

—¿ QUINES RAONS VAN DETERMINAR LA CELEBRACIÓ DEL CONGRÉS EN AQUESTS MOMENTS?

■ En primer lloc, l' agudització de la crisi del sistema dictatorial franquista, agreujada encara més després del Congrés. El recent article de Cruylles a la VANGUARDIA sobre la lluita al si del Govern entre "quietistes" i "oberturistes", l' ofensiva centrista en l'anomenat "parlament de paper"i el carrerò sense sortida al qual el Govern porta els conflictes de la universitat i de l'ensenyament en general mostren que la descomposició del sistema està arribant a un estadi en el qual la seva substitució és no sols una possibilitat, sinó una necessitat imperiosa.

Aquesta situació obliga les forces d' oposició, particularment el Partit de la classe obrera, a posar en tensió totes les seves energies a fi de precipitar el necessari canvi democràtic, i el Congrés ha d'ajudar-hi. També raons d'ordre intern van determinar la seva celebració ara. L' interval entre dos congressos que marquen els Estatuts del Partit ja havia estat sobrepassat, i el Comitè Central en va decidir la convocatòria en el plè ampliat de 1971.

—"MUNDO OBRERO" S'HA FET ECO DE CERTES CRITIQUES A LA MANCA DE DEMOCRÀCIA EN LA PREPARACIÓ DEL 8º CONGRÉS. ¿ HI HA CRITIQUES SEMBLANTS RESPECTE AL CONGRÉS DEL P.S.U. ?

■ Fins ara no en tinc notícies, però poden sorgir, perquè el nostre Congrés tampoc s'ha preparat democràticament. Com ha explicat MUNDO OBRERO -i va desarrollar S. Carrillo en la seva intervenció en el nostre III Congrés- mentre estem illegals i perseguits, mentre no hi hagi democràcia al país, no hi

(segueix a la pàg. 2)

¡¡CRIMINALS!!

"Els jeeps de la policia avançaven sobre nosaltres a tota marxa. Després de l'atac, la meva companya i jo vam agafar la noia i la vam introduir en un cotxe particular que d'altres estudiants havien fet parar. Estava completament desfigurada, amb la cara plena de sang, que li surtia de la boca i d'una gran ferida al cap. Tenia ferides per tot el cos i la roba esparracada. La cama la feia xisclar de dolor. La vam tapar amb un abric, que va quedar tot tacat de sang i ple de cabells. Primer vam anar a Maternitat i els qui estaven de guàrdia no la van ingressar -pretextant no tenir serveis de cura adequats- ni van proporcionar cap ambulància. Amb el mateix cotxe la vam portar al Clínic, on la van atendre de seguida".

El testimoni: una jove estudiant de Filosofia. La víctima Mª Lluisa Tena Fargas, estudiant de Filosofia, amb fractura triple de fèmur i de pelvis, que probablement quedarà coixa per tota la vida. L'altra víctima principal: Josep Manuel Navarro, estudiant de Dret, encalçat també per un jeep de la policia, amb fractura de crani. Els fets: els dies 13 i 14 de febrer, respectivament. Hi ha molts altres ferits més lleus.

Els culpables: La Policia Armada, el ministre GARICANO GOÑI, el RÈGIM FRANQUISTA, que en la seva història, no dubta d'arribar fins al crim.

Pistoler de la B.P.S. perseguint estudiants a Pedralbes.

Un congrés de combat

(ve de la 1ª pàg.)

pot haver funcionament democràtic del Partit ni preparació democràtica dels seus congressos. Però tenint present les limitacions imposades per la clandestinitat, pot considerar-se que el nostre Congrés es prepararà i es desenrotllà en condicions òptimes.

Els principals temes debatuts havien estat discutits prèviament en les organitzacions del PSUC prenent com a base els documents aprovats al 8è Congrés del PCE, que en la pràctica han jugat el paper de tesis per a la preparació del nostre. Les afinitats ideològiques existents entre els dos partits, el fet que tots dos actuïn en un mateix estat i siguin actors d'una mateixa revolució, així com les normes que regeixen les seves relacions, determinen que el PSUC i el PCE tinguin una mateixa política. Els acords del 8è Congrés del PCE parteixen de l' anàlisi de la situació i de les experiències de la lluita a tot el país, Catalunya inclosa. Juntament amb la de Madrid, la delegació del PSUC fou la més nombrosa de les assistents al 8è Congrés del PCE, al qual va participar en condicions d'igualtat. D'aquí que podem considerar nostres els documents aprovats en el 8è Congrés del PCE i que els hàgim fet servir de tesis per la preparació del III Congrés del PSUC.

L'informe del C.C. al III Congrés recull les preocupacions i ensenyaments de la discussió prèvia celebrada a les organitzacions del PSUC. No és, doncs, obra d'una persona ni treball de laboratori, sinó resultat de la discussió i l'activitat del conjunt del Partit. A més, ara es discutirà obertament a les nostres organitzacions, amb cartes vistes, i el C.C. haurà d'examinar i tenir en compte les opinions que sorgeixin.

D'altra banda el Congrés ha nomenat una Comissió per elaborar un projecte de Programa del PSUC que, una vegada aprovat pel Comitè Executiu, serà sotmès a la discussió de tot el Partit i a la ratificació final d'un Congrés o Conferència Nacional del PSUC. La discussió del projecte de Programa oferirà a les organitzacions i militants l'ocasió per donar les opinions no sols sobre els problemes polítics conjunturals, que han ocupat el lloc preferent al III Congrés, sinó també sobre els nostres objectius socialistes i les vies a seguir per assolir-los.

—¿ QUIN CRITERI VA PRESIDIR LA SELECCIÓ DELS DELEGATS ?

■ Els delegats al Congrés no van ser elegits democràticament, de baix a dalt, com és la norma en els partits comunistes legals. Però no hi pot haver cap dubte sobre llur representativitat, perquè van ser seleccionats a partir dels càrrecs que ocupen o de l'activitat que desenrotllen al Partit o als diferents moviments de masses. Molts altres militants tenen mèrits per haver estat també al Congrés -i hi haguessin estat si no fos per les restriccions que ens imposa la vigilància enfront de la repressió-, però els participants tenen una representativitat indiscutible, conquerida i renovada en la lluita.

El nombre de delegats tampoc és menysprecable per un Congrés clandestí. Les dades que dóna el Comunicat del Secretariat del C.C. (49 intervencions en la discussió de l' informe, 62 membres al nou Comitè Central) donen idea d'un Congrés que s'apropa, per l'amplària de la seva composició, als que fan alguns partits comunistes legals. No hi ha cap altre partit polític a Catalunya, segons les nostres notícies, que hagi fet un congrés o reunió en la clandestinitat tan ampli i representatiu com el nostre. La celebració del III Congrés és un gran èxit del PSUC, una demostració de la força i la maduresa del nostre Partit.

— ¿ QUE POT DIR-SE DE LA COMPOSICIÓ DEL CONGRES ?

■ Encara que el Congrés fos celebrat a l' estranger per raons òbvies, el 80 % dels congressistes eren camarades que viuen i treballen habitualment a Catalunya. La seva gran majoria representaven organitzacions de Barcelona i les ciutats del seu cinturó industrial, però també hi hagueren delegats de Lleida, Girona, Tarragona i les seves comarques. Per professions, els obrers constituien el 46%, els empleats el 14 %, els intel.lectuals el 18 %, etc. Una feblesa de la composició del Congrés fou el nombre reduit de delegats camperols. Tampoc el nombre de dones que hi assistiren guarda relació amb el paper que aquestes juguen en la lluita a Catalunya. La mitjana d'edat se situa entorn dels 40 anys, però la majoria són menors de 35 anys. Una dada d' interès és que de les 49 intervencions en el primer punt de l'ordre del dia, 20 van ser fetes en castellà i 29 en català.

—¿ QUE VA SER EL QUE VA SOBRESORTIR MES EN LA DISCUSSIÓ ?

■ Un tret notable de la discussió fou el seu elevat nivell polític. Les intervencions van desenrotllar positivament els plantejaments de l'informe i van indicar llacunes o insuficiències amb un esperit crític responsable i constructiu.

En abordar els problemes internacionals, la preocupació principal es va centrar en la necessitat d'ajudar el poble vietnamès a consolidar el seu triomf històric i a guarir les ferides de la guerra. El PSUC se sent plenament co-responsable de la política internacional adoptada en el 8è Congrés del PCE, inclosa l'actitud envers el Mercat Comú i la lluita per la unitat en la diversitat del moviment obrer i comunista internacional.

Quant a la política interior, tot i partir d'una anàlisi coincident amb la del PCE i d' un acord ple amb la seva proposta de Pacte per la Llibertat com eix de la lluita per un canvi democràtic, el nostre III Congrés ha elaborat de forma creadora les experiències de lluita a Catalunya i ha formulat orientacions originals per a l'ampliació de les lluites reivindicatives i l'enfortiment dels diversos moviments de masses, les Comissions Obreres en primer lloc, en la perspectiva de la Vaga Nacional; per consolidar l'Assemblea de Catalunya i la C.C.F.P.C. i continuar la recerca d' un acord de tota l'oposició de Catalunya i de tot l'estat espanyol; per facilitar l'acció comuna amb els partits i grups que es pronuncien pel socialisme; per convertir el PSUC en un autèntic partit de masses.

—¿ COM ES PRESENTA, DE MANERA IMMEDIATA, L' APLICACIÓ DELS ACORDS DEL CONGRES ?

■ El Congrés ha plantejat, com a tasca més urgent, desenrotllar una vigorosa campanya contra la repressió en general i particularment contra els processos muntats contra Camacho i d'altres dirigents de Comissions Obreres, d'una banda, i contra els advocats laboralistes Albert Fina, Montserrat Avilés i Ascenció Solé, d' altra banda, per als quals el TOP reclama condemnes monstruoses. Ara aquesta tasca comprèn també la protesta pels atemptats salvatges de la policia contra els estudiants -que han fet vessar novament la sang pels carrers de Barcelona- i l'exigència que siguin obertes les universitats del districte, tancades per ordre del Govern.

Quant a l'activitat interna del Partit, el més urgent és ara organitzar la discussió de la Resolució Política del Congrés i planificar a tots els nivells la lluita per aplicar les seves orientacions. Les organitzacions del PSUC disposaran aviat dels informes i intervencions especials del Congrés que els ajudaran a aprofundir la discussió i en el seu treball entre els treballadors i els antifranquistes en general.

En les seves intervencions, diversos delegats van fer vots perquè el III Congrés del PSUC sigui el de la Vaga General Política i la Vaga Nacional. Crec que aquest és, efectivament, el punt de referència que ha de guiar en aquest període l' activitat del conjunt del PSUC, de cada un dels comunistes de Catalunya. ★

Els ultres declaren la guerra a la Universitat

AVUI un dels centres d'atenció de l'opinió ciutadana està indubtablement a la Universitat. Els fets, d'una gravetat sense precedents, ho expliquen sense dificultats. La preocupació, el recolzament, la solidaritat en relació a la situació universitària estan a l'ordre del dia al carrer. Pertot arreu es comenta, es discuteix, es condemna l'agressió que han sofert estudiants i professors, la Universitat mateixa com institució.

En les últimes setmanes hem assistit a una escalada repressiva i provocadora que ha desembocat en la implantació a Barcelona dels decrets d' excepció de Juliol del 1972, que suspenen l'"autonomia" de les Universitats i implanten una absoluta militarització del funcionament acadèmic, l'Estat Major del qual és el Consell de Disciplina acadèmica que actua per procediment executiu i sumaríssim com qualsevol consell de guerra.

La brutalitat repressiva comença amb la clausura de les facultats de Ciències, Econòmiques i les Escoles d'Empresarials i Arquitectura. Aquesta clausura és una provocació i un intent d'aturar la justa lluita dels estudiants que reclamen fonamentalment el fi de les mides selectives, l'exclusió dels professors ineptes i els catedràtics imposats, la gestió democràtica dels departaments i un ensenyament científic.

El dissabte 10 de febrer són detinguts 17 estudiants de primer curs d'arquitectura. El dilluns següent és reprimida amb una brutalitat sense precedents una manifestació a Pedralbes en protesta per les detencions (jeeps a tota velocitat escometen la manifestació, persegueixen estudiants escampats; la policia dispara 20 trets de pistola). Resultat: més de 10 ferits entre ells Mª Lluisa Tena Fargas, estudiant de 17 anys de 1er curs de filosofia (veure nota a pàg. 1ª).

Durant tota la setmana, matí i tarda, es succeeixen sense interrupció manifestacions al carrer d'estudiants, que mostren la indignació per la brutalitat policial. La ciutat universitària apareix ocupada per les brigades especials, dotades dels mitjans repressius més perfeccionats. L' agressió policíaca arriba a límits inscospitats, mai vistos a la nostra ciutat. El balanç és de més de 40 detinguts, i bastants ferits per les garrotades i per les bales.

Es de destacar la valentia i la combativitat dels estudiants en resposta a l' agressió. També la rèplica dels professors no numeraris, que el divendres 16 es tanquen en nombre de 150 a la Facultat de Dret, protestant per les agresions i en solidaritat amb els estudiants.

La provocació i l'agressió es complementen amb la tancada progressiva dels centres d'estudis, i s'arriba el dissabte 17 a

la clausura de pràcticament la totalitat dels centres de les tres Universitats de Barcelona, a la vegada que el Consell de Ministres anuncia la imposició dels decrets d'excepció per les tres Universitats.

Queda ben patent darrera aquests fets la mà criminal de Carrero i Garicano, la història dels acorralats ultres. Ells són qui han dictat els decrets repressius, fins i tot en oposició al Ministre Villar, no tant perquè s'oposi a la repressió com per la "prudència" que aconsella el coneixement d'una situació universitària que sens dubte donarà lloc a una resposta combativa i àmplia que faci impossible de posar en pràctica els decrets d'excepció.

Amb les dificultats que suposa tenir tancats els centres d'estudi, els estudiants i PNN han continuat reunit-se en assemblees per tractar com cal enfocar la lluita contra el decret. També hi ha hagut les primeres accions a les delegacions universitàries de Palma de Mallorca, Tarragona i Girona, on també s'ha dictat la suspenció de les activitats acadèmiques per uns dies.

Es previsible que el règim trobi moltes dificultats en l' aplicació de la seva política repressiva. Prova d'això és que han estat declarats "matèria reservada" els acords i deliberacions referents a les tres Universitats de Barcelona.

DIMISSIÓ DE LES TRES JUNTES DE GOVERN

El primer fet important no publicat per la premsa legal és que les Juntes de Govern de les 3 Universitats han presentat la dimissió. Tot indica, doncs, que els enfrontaments entre autoritats acadèmiques i catedràtics per una part, i els ultres del Ministeri de Governació per l'altra són un fet ja existent.

Per altra banda, com que a Catalunya és on la lluita de masses i la perspectiva unitària han adquirit una força evident, és segur que la Universitat en aquesta situació difícil, on es juga la seva pròpia supervivència i continuitat, es trobarà envoltada, recolzada per l' opinió ciutadana, pel moviment obrer i popular.

Una tasca que avui passa a primer terme per totes les organitzacions del Partit, per totes les forces antifranquistes, per tots els moviments de masses, per tots els qui -en definitiva- es resisteixen a l'agonia que la Dictadura imposa a l'ensenyament, és la DEFENSA DE LA UNIVERSITAT.

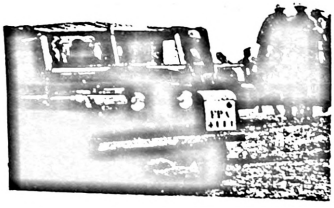

Artès-Jaeger

Una batalla ben dirigida

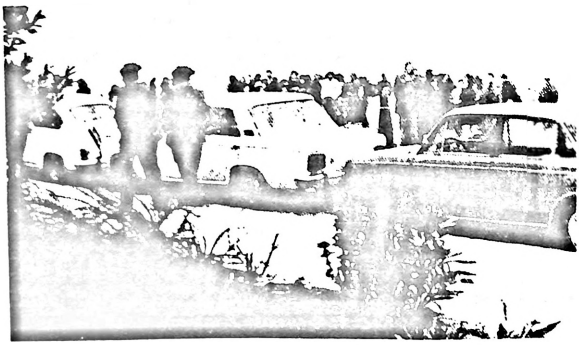

Assemblea davant la fàbrica, malgrat la presència de la Guàrdia Civil...

En VAGA des del 31 de gener, el 16 de febrer tornaven a la feina els 600 obrers (la majoria dones) d'ARTES-JAEGER. Hi tornaven després d'haver imposat l'augment de 500 ptes. setmanals, esgraonat des d'ara fins a octubre, pel qual havien començat la lluita. Dels 38 acomiadats durant la lluita, 29 eren READMESOS i 9 quedaven al carrer.

El dia 16, en tornar al treball, els obrers s'anaven ajuntant a la carretera que duu de Sabadell fins a Santa Maria de Barbarà (on és situada la fàbrica) per tal d'arribar en massa; van entrar en una manifestació impressionant d'UNITAT i de FERMESA PROLETÀRIES. Aquella mateixa tarda començava la VAGA D'HORES EXTRA per exigir la READMISSIÓ dels 9 acomiadats, als quals els seus companys (juntament amb la solidaritat obrera i ciutadana, de Sabadell principalment) garanteixen el salari.

ARTES-JAEGER és, doncs, una altra empresa que s'incorpora al combat obrer saltant a posicions d'avantguarda. És una empresa nova en la lluita, però els seus obrers i obreres hi manifesten una gran MADURESA combativa. Examinem més de prop alguns elements d'aquesta important batalla:

LA LLUITA COMENÇA ENTORN DE L' EXIGENCIA SALARIAL.

Demanaven 500 ptes d'augment a la setmana, abans de la pròxima revisió del conveni, perquè el cost de la vida així ho exigia. Comencen amb VAGA D'HORES EXTRA i BAIX RENDIMENT.

SOLIDARITAT, RESPOSTA OFENSIVA A LA REPRESSIÓ

Quan l'empresa intenta, a través d'acomiadaments, de tallar l'acció començada, aquesta es desenrotlla, ES GENERALITZA: ATUR TOTAL decidit en ASSEMBLEA al menjador. La VAGA TOTAL es desenrotlla davant l'actitud tancada de l'empresa. Els nous acomiadaments (fins a un total de 38) no afebleixen l'acció.

DECISIONS DE MASSES

Els treballadors desenrotllen la seva lluita prenent les decisions col.lectivament TOTS, en ASSEMBLEES. Primer als menjadors, després als locals de la CNS i al carrer, davant la fàbrica, malgrat la presència de la Guàrdia Civil. Hi participen uns 400.

UTILITZACIÓ DE LES POSSIBILITATS LEGALS

Es tradueixen essencialment en la utilització del local de la CNS com a lloc de REAGRUPAMENT, DISCUSSIÓ i DECISIÓ. I s'expressa també en l'exigència de DIMISSIÓ dels càrrecs sindicals esquirols, ineficaços. La dimissió és formulada primer en termes generals, car la majoria no ser vien, però és matisada precisament quan un enllaç combatiu manifesta la seva disposició a dimitir si així ho volien els seus companys: "No, tu NO, tu ets dels nostres. Que dimiteixin els altres, els que serveixen a l'empresa". Avui precisament aquesta exigència de DIMISSIÓ dels venuts i de NOVES ELECCIONS és una de les reivindicacions presents amb més força en la continuació de la lluita.

N E G O C I A C I Ó

La capacitat de negociació dels treballadors va contribuir al fort desenrotllament de la lluita. NEGOCIACIÓ que ajudava a organitzar la lluita. Negociació desenrotllada a través d'una COMISSIÓ elegida en assemblea, comissió que va ser, a més, la que presidia les assemblees posteriors en el sindicat. Comissió de consulta constant i oberta a tots els treballadors.

SOLIDARITAT D'ALTRES EMPRESES

Hi va haver alguns aturs solidaris, recollida de diners, principalment a Sabadell on existia una gran sensibilitat entorn d'aquesta lluita. Ha estat important, però encara insuficient. Si l' ajut hagués estat més fort, l' acció hagués pogut allargar-se indefinidament.

" O TOTS O NINGU "

Aquest va ser el crit de guerra amb el qual començà la lluita, i expressava efectivament la justa exigència de READMISSIÓ de TOTS els acomiadats. Era un ELEMENT d' UNITAT I D'AVENÇ DE LA LLUITA. El fet que no hagi estat aconseguit del tot al final d'aquesta PRIMERA fase de lluita no significa en absolut que aquesta hagi fracassat. Tampoc significa que la VAGA hagués hagut de continuar fins a la readmissió de tots, perquè la fi de la vaga no vol dir la fi de la lluita. La manera de tornar a la feina (UNITS i amb importants victòries parcials) ha significat tornar amb les forces agrupades, amb un nivell més alt de consciència de classe, amb una rica experiència de lluita acumulada, amb una més gran disposició. I JA AMB NOVES ACCIONS: la vaga d' hores extra el primer dia del retorn, com ja hem dit.

SURT REFORÇADA L'AVANTGUARDA ORGANITZADA

Amb el començament mateix de les accions va augmentar numèricament el nucli unitari dirigent. En el curs de la lluita, aquest nucli es va ampliar més, es va renovar, van sorgir nous quadres obrers, molt lligats als treballadors. Al final, l'avantguarda n'ha sortit encara més reforçada, i això s'ha fet a través d'una lluita UNIDA, UNITÀRIA, on hi ha hagut una veritable BATALLA D'IDEES en la qual els treballadors han rebutjat les posicions maximalistes, "esquerranistes", que tendien a portar el moviment obrer a la derrota.

ES UNA GRAN BATALLA QUE NO HA ACABAT, QUE DESTACA ALGUNS TRETS DE L' ACTUAL PERÍODE DE REALITZACIÓ DE LA VAGA GENERAL POLITICA.

Per primera vegada a Barcelona

ACCIÓ DELS TREBALLADORS DE LA PREMSA

Reproduim un full de l'Organització de Periodistes del P.S.U.C.:

DURANT els darrers mesos diversos conflictes han enfrontat els periodistes barcelonins amb les empreses periodístiques. Darrerament els empresaris han sancionat directament els professionals assalariats quan han considerat que llurs escrits s'oposaven als interessos de l'empresa o s'enfrontaven excessivament amb el poder franquista. Prenent aquestes mesures, passaven per damunt de l'autoritat del director, únic responsable legal del contingut de les publicacions. La ingerència dels empresaris va culminar amb la suspensió del comentarista de política internacional de Tele/eXpres, Manuel Vázquez Montalbán, pels seus escrits crítics contra els criminals bombardeigs americans sobre Vietnam, comentaris que sempre han merescut el vist i plau del director del periòdic. D'altra banda, al Diario de Barcelona el director era obligat a sancionar el periodista Josep Faulí amb la desaparició de la seva signatura per haver participat als darrers Jocs Florals de la Llengua Catalana i al mateix temps era ordenat que desapareguessin del diari els noms propis en llengua catalana. Finalment, la mateixa mesura era aplicada contra Joan Samit i Màrius Carol, redactors del Noticiero Universal per haver informat de l'ensorrament d'unes dependències de la Universitat Autònoma en uns termes que no van agradar al rector Sr. Villar Palasí. Darrera de les mesures de Tele/eXpres i del Diario de Barcelona hi havia un mateix empresari, el Comte de Godó, i una mateixa violació del principi de responsabilitat legal dels directors.

AMB motiu dels repetits augments del preu dels periòdics (dos l'últim any), els periodistes, administratius i obrers de tallers van demanar que les empreses fessin participar els treballadors dels beneficis resultants dels augments: Es demanava una paga INABSORBIBLE i INCOMPENSABLE. L'actitud de les empreses fou la d'unir-se per donar una resposta comuna: un NO absolut. Els treballadors van esgotar la via de reclamació sindical, i van topar amb el mutisme cínic dels empresaris i la no menys cínica manipulació de les jerarquies sindicals. Aquesta burla va culminar amb la segona resposta patronal que fou comunicada als enllaços sindicals: oferien una única paga de tres mil pessetes, mil cinc-centes a pagar en 1973 i mil cinc-centes en 1974. El caràcter grotesc de la resposta va fer que fins i tot un enllaç d'historial nacional-sindicalista tan marcat com el Sr. Santiago de Anta declarés públicament que era una burla i que, en el dilema de situar-se al costat de les empreses i els sindicats o al costat dels seus companys, optava per dimitir del seu càrrec d'enllaç i per unir-se als seus companys.

MENTRESTANT s'havia iniciat el treball lent a alguns periòdics de la ciutat. Quan es va conèixer la proposta INDIGNANT de les empreses i el sindicat, el treball lent es va generalitzar amb una solidaritat total al si de les redaccions i va arribar a la majoria dels taller. En els darrers dies ja s'han produït aturs, en particular al Noticiero Universal i al Correo Catalán. En alguns casos els empresaris van intentar que els directors actuessin com a encarregats enfrontats amb els treballadors. En general no ho han aconseguit, fins al punt que el director de la revista Mundo, Sr. Fernández Areal, es va enfrontar amb el seu empresari, el "ministrable" Sebastià Auger, i va publicar a la revista una informació completa dels fets relacionats amb la qüestió de la paga. A gairebé totes les redaccions els directors han adoptat una actitud de no ingerència i de comprensió envers la reivindicació. Així es posava de manifest l'acció repressiva de l'empresa aliada amb els sindicats.

UNS i altres fets evidencien que la crisi general del sistema franquista comença a manifestar-se amb una virulència especial en el camp de la premsa. Les empreses esdevenen instruments del poder per a reprimir ideològicament i econòmicament els treballadors i els empresaris, al seu torn, intenten que el director exerceixi aquesta funció d'encarregat vigilant i repressor.

Tant en les sancions ideològiques als professionals com en l'explotació econòmica, el caràcter repressiu del franquisme ha estat assumit pels empresaris i, enfront d'aquesta repressió, l'acció solidària dels professionals ha aconseguit plantar cara i demostrar que no es pot instrumentalitzar un treball basat precisament en servir el poble amb la transmissió quotidiana de la veritat. Ha estat posat en evidència, potser per primera vegada, que alguna cosa està canviant a la nostra professió com a conseqüència de l'accés de noves generacions i fonamentalment de la presa de consciència pel periodista de la seva condició d'assalariat.

Les cartes de protesta, les accions de treball lent i atur han estat una resposta enèrgica i inesperada que ha desmuntat la tàctica repressiva del poder i de les empreses. Resta per aclarir la posició dels directors davant aquest esclatament crític. Han d'escollir entre la solidaritat amb els redactors o al seu lliurament, lligats de peus i mans, a la instrumentalització de l'empresa i el poder.

Quant als empresaris, han demostrat la seva poca intel.ligència en escollir el paper d'instruments del poder franquista a la deriva.

Es una elecció dolenta.

LA IRRESPONSABILITAT SANITÀRIA DEL RÈGIM

de "SANITAT I SOCIALISME", any 1, nº 4.

"A Barcelona el 40% de la població viu en condicions deteriorades o subintegrades. La nostra ciutat té més de 300 hab. per hectàrea, tot i que l'òptim màxim és de 100. En 1971 es van produir a la província 227.601 accidents de treball, amb 223 morts (cinc vegades més que la mitjana europea). Tenim l'índex sanitari més baix d'Europa, i en 30 anys el règim no ha emprès cap intent coherent per dotar el país d'una infraestructura sanitària adequada. Els serveis higiènics i preventius són practicament inexistents; àmplies zones rurals i urbanes manquen dels serveis assistencials mínims. L'índex hospitalari és el més baix d'Europa: 5'17 llits per 1.000 hab. a Catalunya. A l'entorn de Barcelona hi ha àmplies zones sense cap hospital. La Seguretat Social, que cobreix el 80 per cent de la població, és quasi totalment pagada, directament o indirectament per la classe obrera. A Catalunya la Seguretat Social hauria de disposar, segons l'OMS, de 41.000 llits d'hospital, i només en té 5.951; ocupa 4.390 metges amb horaris que oscil.len entre 2 i 8 hores diàries, i hauria d'ocupar-ne 8 258 a plena jornada. L'índex de llits psiquiàtrics és el més baix d'Europa. Existeixen a Catalunya 50.800 subnormals, i només hi ha 5.065 places d'acolliment a mitja pensió. Així és com tracta l'oligarquia els qui no són aptes per a la producció".

AJUT AL PARTIT

LLISTA nº 9 (Nov. Dec. de 1972)

Baix EBRE: Tortosa, d'una companya, 76 anys, 1000 Pts; St. Carles de la Ràpita, 445 Pts
Baix TORDERA: Calella, 100; Grup Sta Cristina, 1.000; Vallès ORIENTAL: Mollet, 700; Montmeló, 575; Martorelles-St. Faust, 500; MARESME: ataró, 21.158; TARRAGONA, 29.310; GARRAF: Vilanova i la G. (2 lliur), 600; GIRONES, (col.lectiu), 775; Vallès OCCIDENTAL: Sabadell (col.lectiu-2 lliur), 3.178; idem. simp. de Torre Romue, 1.150; idem. simpatitzants, 1.700; idem simp. de Can Oriach, 250; idem d'uns simps., 1.600; idem d'un obrer, 500; idem d'un català, 40; idem d'un comerciant, 500; idem d'un industrial, 304; Terrassa (col.lectiu-3 liur), 5.945; idem d'un cada. de la construc, 3.000; idem tallers RENFE de Barna, 1.100; idem Ferraller de Barna., 100; idem dos amics, 400. Baix LLOBREGAT: Cornellà i St. Joan Despí, 1.080; M.de R., F., St.V., Coll., 1.850; idem col.lecta en un bar, 110; Prat de Ll. (2 liur), 2 675.
BARCELONES: St. Adrià, 145; Sta Coloma (2 lliur), 12.991; Badalona (2 lliur), 22.445; Barcelona (2 lliur), 125.701.

Lliuraments directes al C.C.

Claudio N. 5.000; Llufs, de México, 46.600; Joventut Comunista (C.Exc), 15.000; De j. P., 15.000; R.i C., 650; Martorell, 500; GRUP Costa Brava s.sud, 2.000; D'un amic de Girona, 1.000; PLA, 3.000; Camps, 1.000; Llobregat, 600; Famílies Alegría, 3.200.

Total llista nº 9.....	334.487 Pts
" " anteriors	3.290.339'50
Fins avui.....	3.624.826'50 Pts

AJUT ALS PRESOS

BRN., P. de Ll., 247; Tarragona, 3.175; Vilanova i la Geltrú, 2.950; idem. família NICANOR, 476; idem de R.T., 100; Sabadell (2 lliur), 200; Cornellà i St. J. Despí, 2.000; Prat de Llob., 580; M. de Rei, St. F. i V., 2.190· Barcelona, 8.297; R. i C., 500; Un amic de Valls, 1.000

Total..... 21.715 Pts

Ha mort el company

CLAUDIO RISQUEZ

Després d'una malaltia penosa ha mort el company CLAUDIO RISQUEZ HERRERA.

Nasqué el 17-II-1908 a El Viso de los Pedroches (Pozoblanco). Era jornaler del camp. Als 20 anys ingressà a les Joventuts Socialistes. En proclamar-se la República, fundà, junt amb d'altres socialistes, el Partit Comunista a El Viso.

Fou conseller elegit del Viso i tercer alcalde; en 1935 fou elegit diputat provincial pel Partit. Durant la guerra fou comissari des del començament.

En 1939 fou detingut pels feixistes a Alacant i reclòs a la presó d'Hinojosa. Els terratinents del Viso, subornant el jutge, se'l van endur al poble on el van maltractar a ganivetades i cops gairebé fins a la mort. Va romandre a la presó fins el 1951, els primers 4 anys amb pena de mort.

En sortir s' incorporà immediatament al treball del Partit, sense regatejar sacrificis, malgrat la duresa del moment Sempre mantingué un elevat esperit de comunista en actiu i es guanyà l'alta estima de companys i amics. Manifestem als seus familiars i amics el nostre condol.

HOSPITAL VIETNAM

M. R., St. V., i St. F.,	
Col.lecta en festa fi d'any,...	1.300 Pts
Prat, de Fidels,.....	100 Pts
" c.c. 100,.....	1.000 Pts
Viladecans.....	425 Pts
Total.....	2.825 Pts

AJUT A LA PREMSA DEL PARTIT

J. CASELLES,..... 1.000 Pts

RECTIFICACIÓ

Al número 361 (extraordinari) de TREBALL, que conté la Resolució Política del III Congrés, al final del cap. II (pàg. 3), on diu: "per una Europa democràtica" ha de dir: "per una Europa democràtica i Socialista".

Concentració capitalista al sector de la pesca

A la darrera assemblea del "Sindicato Nacional de la Pesca" celebrada a Barcelona, el Delegat Nacional, va exposar davant els presidents nomenats a dit de les Cofraries de Pescadors i alguns delegats elegits les noves disposicions obligatòries per a tota la pesca d'arrastre:

1) No serà autoritzada la construcció ni la reparació d' embarcacions d'arrastre inferiors a les 30 Tm. 2) No serà autoritzada l'avarada de cap barca d'arrastre que, a més de la condició anterior, no estigui equipada de motor d'un mínim de 400 i un màxim de 600 cavalls de força. 3) Es procedirà al desballestament en un termini màxim de 10 anys de totes les embarcacions de dimensions menors a les indicades. 4) Només seran autoritzades malles de 22 m/m com a mínim, amb la qual cosa seran perjudicats en primer lloc els petits propietaris que no poden anar mar endins; serà reforçada la vigilància.

Aquestes mesures de les autoritats franquistes al servei de la concentració capitalista significaran, si són aplicades, la ruina de milers de famílies pesqueres del litoral català. Després de veure llurs embarcacions, fruit d'anys de treball, convertides en llenya per al foc, els pescadors es veuran reduits a l'emigració o a esdevenir obrers pescadors a sou dels capitalistes. I ¿què serà dels de més de 40 anys, que difícilment seran admesos al treball?

Els pescadors, igual que els altres treballadors, han d'unir-se, organitzar-se i lluitar resoluddament contra els seus explotadors i l'Administració franquista a llur servei. El primer pas pot ser la creació de Comissions de Pescadors que es plantegin de lluitar a partir de les Cofraries, maldant per desplaçar-ne els presidents i cacics designats a dit i per elegir als llocs de direcció representants autèntics de la majoria.

Només amb la UNIÓ i la LLUITA serà possible d'oposar-se a les mesures del règim i defensar els interessos dels petits pescadors. I aquests interessos equivalen avui a la defensa de l'explotació familiar i, en darrera instància, a l'elevació del tonatge de les barques no per la via de la concentració capitalista -i de la proletarització- sinó per la via del cooperativisme, un cooperativisme democràtic i autèntic.

★

El treball eventual, una de les seqüeles de la capitalització del sector...

ELS PAGESOS DEFENSEN ELS SEUS DRETS

Al Baix LLOBREGAT...

S'estén l'ampli moviment dels pagesos del Prat contra la desviació del Llobregat, que els expulsaria de les seves terres riques en benefici dels especuladors monopolistes; aquest problema ha estat examinat en una assemblea de més de 4.000 persones. A GAVÀ i VILADECANS 500 famílies es mobilitzen contra l'expropiació de 500 Ha per crear un Parc Esportiu litoral.

... i al BAIX EBRE.

Ha començat un moviment entre els pagesos, parcers i jornalers en defensa dels seus legítims interessos, que poden ser perjudicats pel sanejament del Delta tal com el prepara l'Administració.

A les terres de LLEIDA

Els oliverers han enviat telegrames al Ministre en defensa de l'exportació de l'oli. A ARBECA, els veïns van abandonar massivament el poble el 28 de gener per protestar contra la falta de democràcia a la Cooperativa, Germandat, Comunitat de Regants i, concretament, per la imposició de directius "oficials" a la junta de l'Agrupació Recreativa "Centro".
A JUNEDA el 16 de febrer els executors de contribucions, auxiliats per la Guàrdia Civil i un manyà forçaren les portes de tres veïns que es neguen a pagar la quota empresarial de la S.S.A., i embargaven una furgoneta, televisors i mobles. Nombrosos veïns es van congregar per expresar llur solidaritat amb els afectats i van expressar amb crits llur protesta, malgrat la presència dels Civils. Un dels pagesos embargats, de 67 anys d'edat, no rep cap pensió ni ha rebut prestació de la S.S.A. per diverses intervencions quirúrgiques de la seva filla.
Aquests homes han reactualitzat aquest greu problema i han defensat amb valor els interessos de tots. Cal no deixar-los sols; cal aportar-los la solidaritat de tots, moral i material, i comprometre's a no participar a la subasta dels objectes que els han estat embargats.

ensenyament

Són imminents GRANS ACCIONS GENERALITZADES

Les vagues dels treballadors de l'ensenyament que han tingut el seu esclat màxim a finals de gener i primers de febrer representen un ÈXIT ESPECTACULAR de mobilització i de coordinació dels diversos estaments.

Però, excepte pel que fa als mestres propietaris (que només representen aproximadament, el 40 % del Magisteri estatal), no ha estat resolt cap dels problemes de les restants categories, i en el cas dels mestres propietaris tot queda en promeses vagues. Les 18 mil ptes. no van aparèixer en un decret, com es deia erròniament al nº 360 de TREBALL, sinó en una simple nota de premsa. L'única disposició formal del Govern és la de destinar els remanents del pressupost d'Educació de 1972 (dels quals ningú no sap a quant pugen); i la solució, en tot cas,només valdria per ara (¿què passaria el curs vinent?) i no canviaria el miserable coeficient de 2'9 avui vigent ni serien equiparats els incentius amb els d'altres categories. Per això, els mestres estatals propietaris també tenen seriosos motius de descontent, agreujats per la sospita de ser objecte de burla i engany per part de l'Administració.

La consciència de lluita, en canvi, ha fet un salt gegantí. En pocs dies els ensenyants han après que si s'uneixen són UNA FORÇA CAPAÇ DE FER ESTRÉMER EL GOVERN.

El règim resistirà ferotgement. I no perquè el país no disposi dels milers de milions necessaris per a cobrir les reivindicacions econòmiques exidides. Quan els beneficiaris són la Banca i la gran indústria, el règim està disposat de seguida a lliurar milions, com va passar amb MATESA i com passa cada dia. Però quan es tracta dels serveis públics per al poble o dels sous dels petits i mitjans funcionaris, el règim regateja fins a la darrera pesseta. Tampoc està disposat a acceptar les reivindicacions igualitàries, que farien naufragar la seva política de divisió.

La batalla serà dura, però els treballadors de l' ensenyament l'aborden en unes condicions extraordinàriament favorables. Les experiències de la lluita recent són fresques. Els ensenyants han vist la importància del treball obert, en grans assemblees,recolzant en les possibilitats legals, per tal d'organitzar-se i coordinar-se. Han comprès l'eficàcia de la coordinació dels diversos estaments. Posseeixen unes plataformes reivindicatives clares on, al costat de les qüestions econòmiques-laborals, figuren reivindicacions igualitàries susceptibles de reforçar la unió de tots els ensenyants, i exigències educatives més generals (com la gratuïtat i la construcció d'escoles) que interessen a tota la població.

Els comunistes cridem els estudiants i tota la població a recolzar amb tota la seva energia les GRANS ACCIONS DE LLUITA DELS ENSENYANTS que s'anuncien pel mes de març. Donem el nostre suport a tots els esforços per consolidar l'organització i la coordinació de les masses dels ensenyants per tal de garantir la màxima extensió i massivitat de les lluites.

El combat contra la política educativa del règim esdevé, de dia en dia, un element fonamental de l'avenç cap a la VAGA NACIONAL.

solidaritat amb CAMACHO

S'han recollit fins ara 331 signatures d'enllaços, jurats i altres càrrecs sindicals a Barcelona i el seu cinturó industrial en solidaritat amb CAMACHO i els seus companys. Aquestes no són sinó una part dels centenars d'adhesions que es recullen en fàbriques de les diverses comarques de Catalunya.

El document signat pels treballadors afirma el DRET INALIENABLE a "reunir-nos, expressar-nos i associar-nos lliurement per a la millor defensa dels nostres interessos" i que "aquestes peticions de penes elevades de presó per a homes autènticament representatius de la classe obrera" són "un escarni a la consciència de tots els treballadors d'Espanya". Acaba demanant que es faci justícia als processats "absolvent-los lliurement de tots els càrrecs que se'ls imputa".

El nombre de signatures es distribueix així: BARCELONA: Seat, 53; Maquinista, 26; H. Olivetti, 14; Motor Ibérica, 26; Textil, 26; Arts Gràfiques, 29; BAIX LLOBREGAT: 148; MATARÓ: 9.